

Τα χθεσινά γεγονότα στην πρωτεύουσα της Ελλάδας κατέδειξαν ότι η χώρα και η κοινωνία της διέρχονται τη βαθύτερη κρίση της από το πέρας του εμφυλίου πολέμου.

Σχεδόν 61 χρόνια μετά τη λήξη της εμφύλιας συμπλοκής και στο επίκεντρο διάφορων περίπλοκων πολιτικών και οικονομικών καταστάσεων η Ελλάδα και οι Έλληνες βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα όλο και πιο απειλητικό μέλλον. Στη δίνη κολοσσιαίων εξελίξεων, το εύρος των οποίων δεν έχουμε αντιληφθεί, ένα είδος αχαράκτηριστης βίας πλήττει την καθημερινότητα, δημιουργώντας ακόμα μεγαλύτερα αδιέξοδα. Ο πόνος των οικογενειών που έχασαν τους αγαπημένους τους χθες, στην πυρπόληση του τραπεζικού καταστήματος δεν είναι παρά η κορφή του παγόβουνου.

Ένα επίσης σημαντικό θέμα είναι πως πώς αξιολόγησαν το συγκεκριμένο γεγονός τόσο τα μέσα όσο και οι πολιτικοί φορείς. Όπως και στην περίπτωση του Δεκεμβρίου του 2008, έτσι και τώρα επιχειρείται μια κατά το δοκούν ερμηνεία που διευκολύνει τα εκάστοτε συμφέροντα, αποδεικνύοντας ταυτόχρονα και το ευτελές, τμήματος του δημόσιου βίου.

Ένα από τα ζητούμενα είναι και η ανάλυση του παρελθόντος, των αιτιών που μας έφεραν σε αυτά τα αποτελέσματα, που βέβαια είναι μια χαώδης διαδικασία.

Χαώδης όμως είναι πλέον και η τρέχουσα πραγματικότητα. Με την κυβέρνηση να φέρεται αναγκασμένη να πάρει ακραία σκληρά μέτρα, με ένα ευρύ πολιτικό φάσμα να διαφωνεί και τον πληθυσμό δικαίως να δυσπιστεί, οι προτεινόμενες λύσεις δεν έχουν τίποτα από ευρύτερη συναίνεση, δεν αποτελούν εγγυήσεις για το μέλλον και τέλος δεν αποδίδουν δικαιοσύνη.

Μέσα από τέτοιες διαδικασίες, η επίκληση του ονόματος του συνταγματάρχη που κατέλυσε τη συνταγματική νομιμότητα τον Απρίλιο του '67, ως λύση στα προβλήματα που μαστίζουν τον τόπο αποδεικνύει το βάθος της άγνοιας και το ύψος της αφέλειας όσων εκφέρουν παρόμοιες απόψεις. Η ιστορία έχει αποδείξει όχι μόνο το αποτυχημένο αυτής της πολιτικής, αλλά και την αποσταθεροποίηση του κράτους στον τομέα της άμυνας, από τους ίδιους μάλιστα τους κοινωνούς της, καθώς και το ύστατο πισωγύρισμα της στρατιωτικής ηγεσίας στους πολιτικούς, τους οποίους είχαν ανατρέψει για λόγους εξυγίανσης του δημόσιου βίου.

Εξ' ίσου άτοπη είναι η επίκληση επιχειρηματικών αστέρων, που φροντίζουν να καλλιεργούν το δημόσιο προφίλ τους μέσα από την τηλεόραση. Το γεγονός δηλαδή ότι ένα μέρος των πολιτικών ή δημόσιων λειτουργιών έχει αποτύχει, ή χρηματιστεί, ή διαφθαρεί δεν σημαίνει ότι η ηγεσία του τόπου πρέπει να παραδοθεί από τους αποτυχημένους πολιτικούς στους επιτυχημένους επιχειρηματίες ή στους φιλόδοξους συνταγματάρχες.

Στον κυκεώνα αυτόν, διατυπώνονται και οι διάφορες θεωρίες συνομωσίας, και Ναι η εξωτερική παρέμβαση, ο «δυτικός παράγοντας», οι ξένες μυστικές υπηρεσίες, είχαν (έχουν;) σημαντική συμμετοχή στη διαμόρφωση των γεγονότων. Αλλά στη ρίζα αυτής της παρέμβασης ήταν το Ελληνικό στοιχείο που είτε συνεργάστηκε, είτε αποδέχτηκε, είτε συμβιβάστηκε με αυτές τις πρακτικές.

Οι καταστροφικές (π.χ.) πυρκαγιές του καλοκαιριού συχνά έχουν αποδοθεί σε σκοτεινά σχέδια, (υπάρχουν ακόμα έλλογοι πολίτες που έχουν κατηγορήσει Ελληνικά πολιτικά κόμματα) και όλα αυτά μπορούμε να δεχτούμε ότι έχουν μια πιθανότητα. Το ότι οι δασικές εκτάσεις όμως, εντός ολίγων ετών εποικίζονται δεν είναι ούτε πιθανότητα, ούτε εικασία.

Είναι γεγονός και αν η πυρπόληση των δασών είναι έγκλημα, η εποίκηση είναι η νομιμοποίηση του.

Το ότι οι δρόμοι μας είναι σκουπιδότοπος Δεν είναι Αμερικάνικη συνομωσία. Είναι δείγμα νεοελληνικού πολιτισμού.

Το ότι έχουμε χάσει την όποια κοινωνική συνοχή, αλληλεγγύη, βουτώντας στην κατανάλωση και μένοντας προσκολλημένοι σε τόσο φτηνά μοντέλα συμπεριφοράς δεν είναι υπεύθυνα μόνον τα «ξένα κέντρα» που πιθανόν να το επιδιώκουν αλλά εμείς που το ακολουθούμε, εμείς που το εφαρμόζουμε.

Η διαφθορά που τόσο μας ενοχλεί όταν την επικαλούνται «οι ξένοι», δεν είναι δυτικός δάκτυλος, είναι σύγχρονη καθημερινή πρακτική που ακόμα κι αν δεν αγγίζει όλους μας, την χρησιμοποιούμε οι περισσότεροι για να κάνουμε τη δουλειά μας.

Με λίγα λόγια, είναι πιθανή (για κάποια γεγονότα είναι και ιστορικά αποδεδειγμένη) η επέμβαση ξένων συμφερόντων στην ελληνική πολιτική σκηνή. Αλλά εξ' ίσου υπεύθυνη, για τα δεινά του τόπου, είναι και η ημεδαπή συμμετοχή.

Στο δια ταύτα τώρα.

Τα δεδομένα είναι γνωστά, οι απόψεις των φορέων επίσης και το μέλλον άδηλο. Έτσι όπως παρουσιάζονται τα πράγματα δεν υπάρχουν επιλογές, ενώ οι προεδρικές προτροπές: *«Να πληρώσουν οι ένοχοι»* ακούγονται αόριστες.

Η σύγχρονη οικονομική πραγματικότητα είναι ένα μέγεθος απλησίαστο για τον μέσο πολίτη, πολύπλοκο και δυσερμήνευτο. Οι επιλογές των κυβερνήσεων της σύγχρονης Ελλάδας μπορεί να κριθούν ως σωστές, ως λανθασμένες, ακόμα και ως επιβεβλημένες αλλά ποτέ κανείς δεν μπήκε στον κόπο της ουσιαστικής ενημέρωσης. Ενημέρωση για το τι σημαίνει Μάαστριχτ, ένταξη στην Ο.Ν.Ε. τις υποχρεώσεις που απορρέουν και μια ευρύτερη, ειλικρινή κατατόπιση. Ας ξεκινήσουμε λοιπόν από εκεί. Με καθημερινά μαθήματα πολιτικής

οικονομίας και ας μας ενημερώσουν με υπευθυνότητα, με δημόσιο διάλογο, για τα δεδομένα, για τις προθέσεις τους, για το μέλλον μας και ας αναλάβουμε όλοι τις ευθύνες που μας αναλογούν.

Οι καπνοί από τις φλόγες που αφάιρεσαν 3 ζωές (η μια κυρία μάλιστα ήταν εγκυμονούσα) στο κέντρο της Αθήνας, μπορεί να είναι οι τελευταίοι σε αυτό το βαρβαρικό σκηνικό που πνίγουν κάθε έννοια πολιτισμού στη χώρα μας.

Για να συμβεί αυτό όμως, οφείλουμε μια συναίνεση, μια συμφιλίωση και αν δεν εννοούμε αυτή την υποχρέωση σε σχέση με το παρελθόν, καλό θα είναι να τη νοιώσουμε σε σχέση με το μέλλον...